

Στις άλλες σελίδες:

- ΛΙΒΑΝΟΣ
- ΕΡΕΥΝΑ: ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ
- ΕΥΡΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ
- ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΓΩΓΗ ΓΙΑ ΛΙΒΕΛΛΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ»

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΕΣΤΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ

Στην προηγούμενη έκδοση της «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ» δημοσιεύτηκε έκτενές ρεπορτάζ για την περίπτωση της κατάληψης από Αιγύπτιους εργάτες ενός ψωμάδικου στα Λατσίδια. Η Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ δημοσίευσε με κάθε λεπτομέρεια το ιστορικό της υπόθεσης έτσι όπως εκτέθηκε από τους ίδιους τους Αιγύπτιους εργάτες, καταδίκασε την στάση των αστικών εφημερίδων πάνω στο ζήτημα όπως και την στάση της εργοδοσίας, και υποστήριξε τέλος την ενέργεια των ξένων εργατών για την διεκδίκηση των αναφαίρετων δικαιωμάτων τους.

Ο ιδιοκτήτης του ψωμάδικου μέσω του δικηγόρου του κ. Α. Κληρίδη κίνησε αγωγή ενάντια στην «Σ.

το τον λόγο δεν είναι άρεστη στους κύκλους της εργοδοσίας και των εκμεταλλευτών και είναι γι' αυτό

με την ίδια αδιαλλακτικότητα του αγώνα της ενάντια στην εκμετάλλευση και τον καπιταλισμό.

ΕΚΦΡΑΣΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΔΕΝ

4 του Νοεμβρίου 1976 τρίτη περίοδος αφ. φυλλου 18

- Η ΒΟ.
- ΤΟΥ ΚΑΡ.
- Ο ΣΕΚΗ.
- Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ.
- ΜΑΘΗΤΕΣ.

ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΜΙΣΘΩΝ

**ΑΝΑΓΚΗ
ΠΟΥ
ΕΠΙΒΕΙ**

**ΝΕΟ ΚΤΥΠΗΜΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΩΝ ΒΑΣΕΩΝ:
ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ
ΝΕΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ**

**ΕΠΙΘΕΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ**

**ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

ΕΚΦΡΑΣΗ» και την ΕΔΕΝ για λιβέλλο, αξιώντας ποσό που υπερβαίνει τις £5.000, για το πιο πάνω δημοσίευμα.
Η «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ» σαν έργο που απευθύνεται στους εργαζόμενους νέους, στάθηκε πάντα αποφασιστικά στο πλευρό της εργατικής τάξης και της εργαζόμενης νεολαίας στον αγώνα τους για μια καλύτερη ζωή, που οι εκμεταλλευτές και οι εργοδότες δεν έχουν καμιά θέση. Γι' αυτό

τον λόγο ακριβώς που η «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ» συγκεντρώνει την συμπάθεια και την υποστήριξη των εργατών.

Όποια και να είναι η απόφαση του δικαστηρίου που θα εκδικάσει την υπόθεση, η «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ» θα συνεχίσει με την ίδια αποφασιστικότητα και την ίδια συνέπεια να υπερασπίζεται τις δικαίες διεκδικήσεις της εργατικής τάξης, και θα συνεχίσει

Ακόμα η ψευδολογία δεν είναι ούτε μέσα στις προθέσεις μας ούτε μέσα στην ιδεολογία μας, γιατί πιστεύουμε ότι η αλήθεια είναι πάντα επαναστατική. Ο Καπιταλισμός και η εκμετάλλευση του εργάτη, οι μανούβρες που μετέρχεται η εργοδοσία για να αυξήσει τα κέρδη τους είναι τόσο ξεκάθαρα φανερά αλήθειες που η απλή και μόνο περιγρα-

φή τους δίνουν τις πραγματικές διαστάσεις του συστήματος ενάντια στο οποίο είναι ταγμένη η «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ».

Τόσο η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ όσο και η συντακτική ομάδα της «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ» διαβεβαιώνουν την εργαζόμενη νεολαία και την εργατική τάξη ότι όλα κτυπήματα κι' αν δεκτούν' θα βρίσκονται πάντα στο πλευρό τους σαν σύντροφοι

και τίμιοι υποστηρικτές στον μεγάλο αγώνα για την κατάργηση κάθε είδους εκμετάλλευσης.

Κάθε κτύπημα ενάντια στη «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ» είναι κτύπημα ενάντια στον αγώνα του λαού μας για γνήσια λευτεριά και ανεξαρτησία, είναι κτύπημα ενάντια στον απελευθερωτικό αγώνα, είναι κτύπημα ενάντια στο λαϊκό κίνημα.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Η εκλογή του νέου προέδρου της Βουλής συνοδεύτηκε, όπως είναι γνωστό, από πολλές επιφυλάξεις και αμφισβητήσεις. Αναφέρθηκε η ακαταλληλότητά του σαν άτομου χωρίς πολιτική πείρα, ή σύνδεσή του με «παραεκκλησιαστικά» οικονομικά συμφέροντα κ.ά. Σκοπός μας δεν είναι η εξέταση των πιο πάνω μομφών, αλλά η ανάλυση της θέσης του Σ.Κ. ΕΔΕΚ, που αμφισβήτησε την καταλληλότητα του υποψηφίου του ΔΗ.ΚΟ., με τη δική της υποψηφιότητα. Σημαντική, επίσης είναι η ανάληψη μιας ανάλυσης και η σωστή αντιμετώπιση της θέσης των άλλων κομμάτων πάνω στο θέμα.

Το ΔΗ.ΚΟ. έδειξε την ατήν αποφασιστικότητά του να δεχθίκε και να καταλάβει τη προεδρία της Βουλής, και να μη αφήσει — μέσα στα πλαίσια της ενότητας των τριών κομμάτων — να περιέλθει οποιοδήποτε σημαντικό ποσοστό στα χέρια των αριστερών δυνάμεων. Ακριβώς, ή ευρύτερη πολιτική σημασία του ζητήματος της προεδρίας της Βουλής βρίσκεται σ' αυτό: ότι η δεξιά δεν είναι διατεθειμένη να παραχωρήσει στην αριστερά μερίδια στη συμμετοχή στην εξουσία.

Η από ένα κομμάτι της — αλλά είναι το αποτέλεσμα της συσπείρωσης των λαϊκών δυνάμεων γύρω από ένα σαφές πρόγραμμα, που διαγράφει καθαρά τους στόχους του αγώνα, την εξωτερική πολιτική, την οικονομική πολιτική και μέσο στην υπηρεσία του αγώνα, τη διάρθρωση της άμυνας κ.ά. Καμιά πραγματική ενότητα του λαού δεν μπορεί να επιτευχθεί χωρίς την άμεσο και ενεργό συμμετοχή του στις πολιτικές διαδικασίες.

Η στάση του άλλου αριστερού κομματος, του Α.Κ.Ε.Λ. υπήρξε αποκαρδιωτική αλλά και αντιφατική. Ο Γ. Γρ. του κόμματος υποστήριξε πως θα πρέπει να βρεθεί υποψήφιος κοινής εμπιστοσύνης που γ' ανήκει στο ΔΗ.ΚΟ. Αλλά, συνέχισε, επειδή αυτό το άτομο δεν βρέθηκε, το ΑΚΕΛ είναι υποχρεωμένο να ψηφίσει το συγκεκριμένο υ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 8η ΣΕΛΙΔΑ

Μια ευγλωττη υπουργικη συνεντευξη «ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ» ΔΙΚΑΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Δημοσιεύουμε αποσπάσματα από μιιά συνέντευξη που έδωσε ο Υπουργός των Έσωτερικών της Τουρκίας Κορκούτ Οζάλ, στην έφημερίδα της Κωνσταντινούπολης «Τερκουμάν» σχετικά με τις χρόνιες πολιτικές άναταραχές στην Τουρκία. Η συνέντευξη είναι άρκετά διαφωτιστική για τόν τρόπο με τόν όποιο η άρχουσα τάξη της Τουρκίας χρησιμοποιεί διάφορα «έθνικά» θέματα (π.χ. Κυπριακό) για να παραπλανεί τις μάζες και να συγκαλύπτει τά χρόνια οικονομικά προβλήματα που βασανίζουν τόν Τουρκικό λαό.

Ερώτηση: Αναλάβατε ύπερσία σε μιιά έποχή που η οργανωμένη βία θρίσκεται στο ζενίθ. Ποιές είναι οι άρχικές σας άπόψεις σχετικά με τήν κατάσταση;

Απάντηση: Στο παρελθόν οι ήθικές άξίες έπηρεάζανε σοβαρά τήν κοινωνία μας. Η έπιρροή των ήθικων άξιών είχαν προωθήσει τόν σεδασμό και τήν αγάπη ανάμεσα στα άτομα. Παρ' όλα αυτά, οι ήθικές άξίες έχουν τά τελευταία διαθρωθεί. Ο ύ λ ι σ μ ό ς κ α ι ο ί - ό λ ι -

μα και τήν κοινωνία σε μιιά σειρά πράξεων που έπηρεάζουν τόν νόμο και τή τάξη, δημιουργούν προβλήματα τροχαίας, επιφέρουν αύξηση της εγκληματικότητας και έπηρεάζουν άρνητικά τήν ευημερία της χώρας.

Ερώτηση: Να συνοψίσω τόν τι έχετε πεί: Λέτε ότι αναλάβατε μιιά χαώδη κατάσταση και ότι τόν χάος είχε δημιουργηθεί από οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα και πώς η κοινωνία μας ζει τώρα άπομονωμένα από τόν

στικές άξίες έχουν έπίσης έπηρεάσει τις σχέσεις των άνθρώπων... Τώρα, μέσα σ' αυτή τή χαώδη κατάσταση, οι συνθήκες κάτω από τις οποίες ζούμε πρώχουν τά άτο-

υπόλοιπο κόσμό και πώς όρισμένα προβλήματα έπηρεάζουν τόν κόσμο και τήν Τουρκία έπίσης;

Απάντηση: Έπιτρέφετέ μου να πώ πώς δέν βλέπω τόν θέμα από τή σκοπιά τούτη,

δηλ. η Τουρκία άπειλείται από μιιά έξωτερική δύναμη. Άλλά αν σας άρέσει μπορώ να τήν όνομάσω, είναι ο δ ι ε θ ν ή ς κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ό ς. Κανένας δέν μπορεί να τόν άρνηθεί. Τόν σύστημα έπιτρέπει έπίσης στόν κομμουνισμό να παίξει παιγνίδια. Είναι ένα σύστημα βασισμένο στόν όλισμό. Έχει ήδη έτοιμάσει ένα γόνιμο έδαφος για τόν κομμουνισμό.

Φαίνεται πώς μιιά ισχυρή Τουρκία δέν συμβιβάζεται με τά συμφέροντα πολλών ξένων δυνάμεων. Τόν Κυπριακό έχει άποδείξει. Άλλά δρώντας άποφασιστικά η Τουρκία άνατρεψε διάφορα πράγματα.

Ερώτηση: Περιλαμβάνετε τήν Άμερική και τή ΣΙΑ σ' αυτές τις δυνάμεις;

Απάντηση: Δέν θέλω να γίνω συγκεκριμένος. Ποιός θέλει μιιά ισχυρή Τουρκία; Έμεις. Τά παιδιά αυτής της χώρας θέλουμε να φτιάξουμε μιιά ισχυρή Τουρκία. Ποιός δέν τόν έπιθυμεί; Όλοι έκείνοι που τά συμφέροντά τους θά δλαφτούν αν δημιουργηθεί μιιά ισχυρή Τουρκία.

Τόν τί ουσιαστικά λέγει ο Τούρκος ύπουργός είναι πώς σήμερα οι εργάτες ζητούν περισσότερο γιατί έπηρεάζονται από όλιστικές άξίες. Σάν άποτέλεσμα διευκολύνεται ο κομμουνισμός. Άπό τήν άλλη παραβλάπεται τόν μεγάλο καθήκον των Τούρκων, να φτιάξουν δηλαδή μιιά ισχυρή Τουρκία.

Ερώτηση: Όλα τούτα ευγλωττα κα-

ταμαρτυρούν πώς σχεδόν συνειδητά πιά η άρχουσα τάξη της Τουρκίας χρησιμοποιεί τά «έθνικά» θέματα για να παραπλανήσει τις Τουρκικές μάζες και τούς εργάτες, που είναι σήμερα θύματα της οικονομικής κρίσης που μαστίζει τόν καθυστερημένο Τούρκικο καπιταλισμό.

Είναι καθήκον των άριστερών δυνάμεων, τόσο στην Τουρκία όσο και στην Κύπρο και τήν Ελλάδα να προωθήσουν μιιά συνεργασία βασισμένη πάνω στα κοινά συμφέροντα των εργαζομένων, πολεμώντας σε κάθε ευκαιρία τούς εθνικιστικούς προσανατολισμούς, που οι κεφαλαιοκράτες αυτών των χωρών προπαθούν με διάφορους τρόπους να επιβάλουν στους λαούς των τριών χωρών.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΕΝΟΤΗΤΑ

Μιιά μαγική λέξη σερβίρεται άπλόχερα από όλες τις κατευθύνσεις «ΕΝΟΤΗΤΑ». Τόν μήνυμα έφτασε κι' από τήν Ελλάδα. ΕΝΟΤΗΤΑ. Ο ύποψήφιος του «Δημ. Συναγερμού» για τις άναπληρωματικές του Οκτώβρη συμβολίζει «ΕΝΟΤΗΤΑ». Τόν ΔΗ.ΚΟ. σαν τόν Κόμμα της «πλειοψηφίας» είναι έγγύηση της ΕΝΟΤΗΤΑΣ. Τόν Α.ΚΕΛ ψηφίζει άνεπιφύλακτα ΔΗΚΟ χάριν της ΕΝΟΤΗΤΑΣ. Τι άπέραντη άτυχία για τήν οικονομική όλιγαρχία και τόν ιμπεριαλισμό, ένωμένοι να ύποταχθούμε και να ύπογράψουμε τήν θανστική μας καταδίκη.

ΕΝΟΤΗΤΕΣ ύπάρχουν πολλές τόν λοιπόν, διαλέγεις και παίρνεις.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΑ

Αν τύχει να περάσει κανένας από τήν Άθήνα αυτή τήν έποχή θά βρει όλους τούς δρόμους σκαμμένους και τά ραδιόφωνα να έξαγγέλλουν προγράμματα ή

συντάξεις για τούς αγρότες. Ο' άνακαλύψει άκόμα μέσω της ΕΡΤ τόν κρυμμένο οικονομικό θαύμα ή πόσο ο Πρωθυπουργός έκτιμάται από τόν Παγκόσμιο. Κατά τά άλλα οι έκλογές του Νιόβρη θά είναι άδιάβλητες —αυτά δήλωσε ο κ. Καραμανλής. Μερικές όμως προεκλογικές έντυπώσεις δέν βλάπτουν, μιιά κι έχουμε τά μέσα μαζικής έπικοινωνίας στα χέρια μας.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Η μάχη της Κύπρου στα Ένωμένα Έθνη προχωρεί με όλο και μεγαλύτερες έπιτυχίες. Ο Κύπριος Πρόεδρος σε προκαταρκτικές συναντήσεις με διάφορους έπισήμους του Άμερικανικού ιμπεριαλισμού έξασφάλισε τήν κατηγορηματικότητα τής θέσης ότι οι Άμερικανοί ιμπεριαλιστές θά συνεχίσουν να έπεξεργάζονται σχέδια για τήν διχοτόμηση του νησιού και ότι θά συνεχίσουν με τήν ίδια έπιμονή, όπως και πριν, να μεσολαβούν ώστε η πορεία της

ύποχώρησής μας να είναι σταθερή και χωρίς άσκοπες ταλαντεύσεις.

Έπιστέγασμα των έπιτυχιών ή άμιλία του κ. Κάρτερ στην γενική συνέλευση του ΟΗΕ ό όποιος δέν είπε ούτε λέξη για τόν Κυπριακό. ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΝΟΤΗΤΑ

Μιιά ολόκληρη Ζωή προσπαθώ και αγωνίζομαι ν' ανακαλύψω τή μυστική φόρμουλα της ενότητας. Και κεί που νόμισα ότι βρισκόμουν πολύ κοντά στην μεγάλη έπιτυχία, με πρόλαβαν άλλοι. Ένα ζεστό καλοκαιριάτικο πρωινό εκεί που άπολάμβανα τόν καφέ μου και τις έφημερίδες, σίγουρος για τήν έπιτυχία μου, βρέθηκα έξαφνικά μπροστά σε δεκάδες φόρμουλες που όδηγοσαν στην ενότητα άπό δεκάδες δρόμους.

Άκόμα δέν μπορώ να καταλάβω.

ΤΟ ΚΑΡΦΙ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΚΟΡΥΦΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ επίσημο ταξίδι του κ. Κυπριανού σαν Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας και οι πρώτες του επαφές δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφιβολίας για τους προσανατολισμούς του νέου Προέδρου. Η επίσκεψη του κ. Κυπριανού στις Ε.Π.Α. υποτίθεται ότι έχει σαν στόχο την παρουσίαση του Κυπριακού προβλήματος στη Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε., την δαιτήρησή του δηλαδή μέσα στα σωστά διεθνή πλαίσια.

Όμως πριν ακόμα το πρόβλημα παρουσιαστεί στην Γενική Συνέλευση και πριν οι διεθνείς οργανισμοί επεξεργαστεί οποιαδήποτε σχετική απόφαση, ο Κύπριος Πρόεδρος συναντιέται με επίσημους της κυβέρνησης των Ε.Π.Α. και αποδέχεται νέα μεσολάβηση Κλίφφορντ.

Ο ίδιος ο κ. Κλίφφορντ ήταν περισσότερο αποκαλυπτικός «κυοφορείται νέα μεσολαβητική φόρμουλα».

Ποιός ήταν λοιπόν ο στόχος του Κύπριου Προέδρου ή μάχη στα Ένωμένα Έθνη ή η αναγνώριση πρωταγωνιστικού ρόλου στους ιμπεριαλιστές στις «διαδικασίες» για τη λύση του Κυπριακού προβλήματος;

Αποδεικνύεται για ακόμα μία φορά η αναγκαιότητα του προχωρημένου κοινού αγωνιστικού προγράμματος, σαν της μόνης σωστής εγγύησης για επαναφορά της πορείας του αγώνα στα σωστά πλαίσια.

Για να σταματήσει η πορεία της υποχώρησης και για να αποφευχθούν μια για πάντα οι υποπτες ιμπεριαλιστικές μεσολαβήσεις.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ο ΝΕΟΣ πρόεδρος της Βουλής των αντιπροσώπων στην πρώτη θύμια μετά την εκλογή του στη Λάνια είπεν ότι το κόμμα του είναι υπέρ των κοινοτικών εκλογών.

Στό παρελθόν κι' από άλλους εκπροσώπους του ΔΗΚΟ ακόμα και τον ίδιο τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Σπύρο Κυπριανού ακούσαμε παρόμοιες δηλώσεις.

Όταν όμως ήλθε η ώρα για να αποφασίσουν πότε να γίνουν αυτές οι εκλογές άλλαξαν γνώμη, προβάλλοντας πάντα τα επιχειρήματα έκτακτης ανάγκης και πολιτικών σκοπιμοτήτων.

Η ΕΔΕΝ και η ΕΔΕΚ είναι αποφασισμένες να αγωνιστούν για να γίνουν οι κοινοτικές εκλογές. Είναι αναφαίρετο δικαίωμα του λαού να εκλέγει την τοπική του διοίκηση και καμμία σκοπιμότητα δεν μπορεί να δικαιολογήσει την αναβολή των εκλογών.

ΨΗΦΟΣ ΣΤΑ 18

ΕΝΑ από τα καυτά προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η νεολαία είναι η ψηφος στα 18. Η Σ.Ν. ΕΔΕΝ είναι η πρώτη οργάνωση νεολαίας που υποστήριξε αυτή την θέση και που κάνει και θα συνεχίσει να κάνει αγώνα μέχρις ότου πετύχει την εφαρμογή αυτού του δικαιώματος.

Γιατί αν το αίμα στις φλέβες των νέων στα 18 ωριμάζει για να κρατήσουν το όπλο και να υποστηρίξουν την πατρίδα τους τότε γιατί να μην δικαιούνται να συμμετέχουν στην χάραξη της πολιτικής γραμμής που θα καθορίζει την τύχη του λαού μας.

Οι νέοι των 18, 19 και 20 ετών είναι αρκετά ώριμοι για να είναι σε θέση να εκφράσουν τις απόψεις τους και τη γνώμη τους πάνω σε πολιτικά ζητήματα. Η αντίθετη άποψη βασίζεται πάνω σε μία αντιδραστική πατερναλιστική αντιμετώπιση της νεολαίας, που σκοπό έχει να δημιουργεί όχι ελεύθερους ανθρώπους αλλά ελεγχόμενους.

Η ΛΙΒΑΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Τόν τελευταίο μήνα παρατηρήθηκε αύξηση και ένταση των συγκρούσεων στο Νότιο Λίβανο μεταξύ των προοδευτικών και Παλαιστινιακών δυνάμεων από τη μία μεριά και των φαλαγγιτών, των δυνάμεων της αντίδρασης από την άλλη. Ειδικά στις τελευταίες συγκρούσεις γίνεται ο ρόλος των Ισραηλιτών πιο φανερός και πιο αποφασιστικός. Τα Ισραηλιτικά στρατεύματα εισβάλλουν στο Λίβανο και πολεμούν στο πλευρό των φαλαγγιτών ενάντια στις προοδευτικές δυνάμεις του Λιβάνου και της Παλαιστινιακής επανάστασης.

— Μία σύνταξη αναδρομής σε απόσπαστο παρελθόν θα βοηθήσει να δούμε την κατάσταση καλύτερα. Τα τελευταία δυο χρόνια διεξάχθηκε από Λίβανο ο εμφύλιος πόλεμος. Ο πόλεμος αυτός φθάνει στην αποκορύφωσή του το 1976 το καλοκαίρι. Ποιοί όμως είναι οι λόγοι που συνέτειναν στο να ξεκινήσει αυτός ο πόλεμος;

— Η αντιδραστική κυβέρνηση του Λιβάνου στενή συνεργασία του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του πληρεξούσιου του Ισραήλ στην περιοχή προσπαθεί συνεχώς να καταστείλη την έκρηξη των λαϊκών δυνάμεων και να αποκεφαλίσουν το προοδευτικό λαϊκό κίνημα, προς όφελος του ιμπεριαλισμού από την μία και της κομπραδορικής αστικής τάξης του Λιβάνου από την άλλη. Ο Λίβανος σαν διαμετακομιστικός σταθμός έχει τρομερά μεγάλη σημασία για τον ιμπεριαλισμό. Αποτελεί τον συνδυαστικό κρίκο του δυτικού ιμπεριαλισμού με την ενδοχώρα, της οποίας τα περισσότερα καθεστώτα είναι αντιδραστικά και ξενοκίνητα. Για να μπορούν όμως οι ιμπεριαλιστές να ελέγχουν τον Λίβανο έπρεπε να υπάρχει μια δυνατή κυβέρνηση που να τους εξασφάλιζε τα συμφέροντα τους, και που να μπορούσαν ανά πάσαν στιγμή να την ελέγξουν και να την καθοδηγήσουν. Ποιός όμως είναι το σκηνικό προ της έναρξης του εμφύλιου πολέμου της κοινωνικής κατανομής και προσφοράς στο εθνικό εισόδημα;

— Στην πραγματικότητα η Λιβανέζικη οικονομία είναι εξαιρετικά ασθενής και εξαρτημένη.

— Η Γεωργία που απασχολεί περισσότερο σχεδόν από το μισό του πληθυσμού δεν συνεισφέρει παρά μόνο το 17% στο εθνικό εισόδημα.

— Η Λιβανέζικη βιομηχανία που αναπτύχθηκε μετά το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου προσφέρει στο εθνικό εισόδημα μόνο το 20%. Πρόκειται για μία βασικά ελαφρά βιομηχανία που χρηματοδοτείται τις περισσότερες φορές από μικτά κεφάλαια. Πολλοί βιομηχανικοί κλάδοι λειτουργούν με ξένη άδεια και εξαρτιούνται από τα δυτικά τράστ και κυρίως τα αμερικάνικα.

— Το ποσοστό 58% του εθνικού εισοδήματος που φτάνει ο τομέας των υπηρεσιών (τράπεζες, εμπόριο, μεταφορές, τουρισμός) είναι ένα από τα πιο ψηλά στο κόσμο. Αντίθετα όμως το μέρος του

πληθυσμού που δουλεύει σε αυτό το τομέα δεν αντιπροσωπεύει παρά μόνο το 10%.

— Αυτή η υποανάπτυξη των Λιβανέζικων οικονομικών δομών αντικατοπτρίζει την κοινωνική σύνθεση του πληθυσμού που αποτελείται από 3 εκατομμύρια κατοίκους. Η εργατική τάξη αριθμεί 250.000 εργαζόμενους, χωρίς να υπολογίζουμε τους 300.000 που τους εκμεταλλεύονται ακόμα χειρότερα από ότι τους Λιβανέζους. Τα διάφορα στρώματα της μικραστικής τάξης (υπάλληλοι, μικρέμποροι, βιοτέχνες, σχετικά ευποροι αγρότες) είναι πολύ πλατιά: αποτελούν την απόλυτη πλειοψηφία του πληθυσμού. Αυτό το φαινόμενο εξηγεί την απήχηση της θρησκευτικής διαίρεσης στο Λίβανο, και την μεγάλη δυσκολία που συναντούν οι Λιβανέζοι για να απελευθερωθούν από αυτό το ζυγό. Η κομπραδορική αστική τάξη αποκαλείται από τον πολύ κόσμο «η ομάδα των 4%». Πρόκειται σχηματικά για το ποσοστό των τραπεζικών, μεγαλεμπόρων, βιομηχάνων και μεγάλων κτηματικών που κρατούν τα νήματα της οικονομίας της χώρας.

Οι κυριότερες πολιτικές δυνάμεις στο Λίβανο αντιπροσωπεύονται ως εξής: Από τα δύο μεγάλα χριστιανικά κόμματα (α) το κόμμα της Φάλλαγας (Κατάμπ) και (β) Το Εθνικό Φιλελεύθερο κόμμα (P.N.L.) που δημιουργήθηκε γύρω από το πρόσωπο του παλιού προέδρου της δημοκρατίας Καμπίλ Σαμούν. Και τέλος το τρίτο κόμμα της δεξιάς έχει σαν αρχηγό του τον Ραβμό Έντε. Τα μουσουλμάνικα αστικά κόμματα είναι πολύ ασθενέστερα από τα κόμματα της χριστιανικής δεξιάς.

— Η αριστερά του κοινοβουλίου αποτελείται βασικά από το:

- (α) Μέτωπο εθνικής πάλης.
- (β) Προοδευτικό Σοσιαλιστικό κόμμα του Τζούμπλα.
- (γ) Λιβανέζικο Κομμουνιστικό Κόμμα (P.C.L.)
- (δ) Οργάνωση Κομμουνιστικής δράσης του Λιβάνου (O.A.C.L.).

Ανεξάρτητα από την φύση τους τα Λιβανέζικα πολιτικά κόμματα δεν εξασκούν καμμία επιρροή πάνω στους Παλαιστινίους που κατάφυγαν στο Λίβανο από το 1948. Πολυάριθμες ένοπλες Παλαιστινιακές οργανώσεις

μοιράζονται την πολιτική έφευσα στους καταυλισμούς που ζουν οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες. Δίπλα από την κύρια οργάνωση της Αντίστασης την ΑΛ-ΦΑΤΑΧ μάχονται το Λαϊκό μέτωπο απελευθέρωσης της Παλαιστίνης (F.P.L.P.), το Λαϊκό Δημοκρατικό Μέτωπο Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης (F.P.D.L.P.) το Λαϊκό Μέτωπο Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης — Γενικό Αρχηγείο (F.P.L.P.G.C.)

— Τα αυξανόμενα οικονομικά προβλήματα και η παρουσία στο Λιβανέζικο έδαφος της ένοπλης Παλαιστινιακής αντίστασης κατάληξαν σε μία μεγάλη ανοδο των κοινωνικών και αντιιμπεριαλιστικών αγώνων. Η προσπάθεια καταστολής του λαϊκού κινήματος στο Λίβανο από την αστική τάξη είχε σαν αποτέλεσμα την ταχεία επέχταση του κινήματος αλληλεγγύης και την κλιμάκωση της λαϊκής επίθεσης.

— Η αποτυχία της Λιβανικής κυβέρνησης να υποτάξει την Παλαιστινιακή αντίσταση είχε σαν αποτέλεσμα τον εξοπλισμό και εκπαίδευση της φαλαγγιτικής δεξιάς που προοριζόταν να παύσει το παιχνίδι των Αμερικανών. Παράλληλα όμως και οι προοδευτικές δυνάμεις του Λιβάνου δεν έμειναν αδρανείς. Στάθηκαν αλληλέγγυες στην Παλαιστινιακή αντίσταση και πολέμησαν μαζί με αυτήν για την αποτροπή των Αμερικάνικων σχεδίων. Αυτά τα σχέδια ήταν: Προσπάθεια δημιουργίας Λιβανο-Παλαιστινιακής σύραξης ή ενδολιβανικής σύραξης.

— Ο εμφύλιος πόλεμος του Λιβάνου υπήρξε ένας από τους πιο ισχυρούς και πιο αιματηρούς πολέμους. Κράτησε δυο σχεδόν χρόνια και καμμία δύναμη δεν κατάφερε να ελέγξει την κατάσταση. Η Συριακή εθνομεικτού δύναμη που εγκαταστάθηκε εκεί μετά την Συριακή εισβολή φαίνεται άνικανη να εξασκήσει αποτελεσματικά τον ρόλο της. Απόδειξη αυτής της κατάστασης είναι οι σημερινές συγκρούσεις στο Νότιο Λίβανο με την ενεργό ανάμειξη του Ισραηλιτικού παράγοντα καταυθύνόμενου από τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ο τελευταίος μέσω του εκπροσώπου του Κάρτερ προσπαθεί να εξαγριώσει μία πολιτική οδωτερότητας με σκοπό την ταυτόχρονη προσέγγιση και των δυο μερών, Ισραήλ και P.L.O.

— Οι συγκρούσεις στο Λίβανο γίνονται με σκοπό να μπουκαριστούν ή Διεθνής Διασκεψη της εφνεύης για το Παλαιστινιακό, που συνέρχονται σύντομα, αλλά ταυτόχρονα να αποφύγουν την εφάρμογή της συμφωνίας του Καίρου που μιλά για το δικαίωμα παραμονής της ένοπλης Παλαιστινιακής αντίστασης στο Λίβανο.

K. A.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

η εξελιξη του εργατικου κινηματος και συγχρονα προβληματα του σοσιαλισμου

ΕΥΡΩΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ:

ΜΕΡΟΣ Α'

Ο Εύρωκομμουνισμός είναι μία ιδεολογία που εμφανίστηκε στα τελευταία χρόνια με την στροφή των Δυτικοευρωπαϊκών Κομμουνιστικών Κομμάτων (και του Κ.Κ. Ιαπωνίας) μακριά από τη δικτατορία του προλεταριάτου στην οποία ήταν ταγμένα και από τον παραδοσιακό τους φιλοσοβιετισμό. Σήμερα τα κόμματα αυτά έχουν γίνει έθνικιστικά κόμματα ταγμένα στην αστική δημοκρατία που διεκδικούν μέσω του εκλογικού συστήματος, μέρος της κυβερνητικής εξουσίας και δέχονται τους κανόνες του εκλογικού παιχνιδιού. Όλες οι ένδειξεις δεικνύουν πως τα κόμματα αυτά πάν να διαμορφωθούν σύμφωνα με τα Σοσιαλδημοκρατικά κόμματα των βορειοευρωπαϊκών χωρών.

Μία ολοκληρωμένη ανάλυση της θεωρίας του Εύρωκομμουνισμού και μια ιστορική κοινωνικο-οικονομική ανάλυση που θα εξηγήσει την εμφάνιση αυτής της νέας ρεφορμιστικής ιδεολογίας είναι κάτι το αδύνατο εδώ. Μπορούμε, όμως να πούμε μερικά λόγια και για τα δυο αυτά πράγματα που θα θέλαμε να αποτελέσουν την αρχή μιας συζήτησης πάνω σ' αυτό το θέμα.

Τα σημερινά Κ.Κ. γεννήθηκαν μετά τη Ρωσική Έπανάσταση σε μία περίοδο κρί-

σεως. Τα ΚΚ ήταν σφικτά οργανωμένα, είχαν σαν αποτέλεσμα μία επαναστατική άδραση στις χώρες της Ευρώπης. Στην δεκαετία 1930-1940 δεν μπόρεσαν τα ΚΚ να αντισταθούν στο φασισμό και να πλατύνουν τη μαζικότητά τους. Για αυτή την περίοδο έχουμε πει αρκετά στις προηγούμενες μας εκδόσεις.

Μετά από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο τα ΚΚ ξαναεμφανίστηκαν με σχεδόν την ίδια προπολεμική. Δηλ. ιδεολογικά ήταν ταγμένα σε μία επαναστατική Μαρξιστική θεω-

ρία της Γαλλίας, που διαφώνουσαν με την τακτική αυτή των κομμάτων τους. Μία κλασική δικαιολόγηση, της τακτικής που ακολουθούσαν αυτά τα κόμματα, που δινόταν στα μέλη, ήταν επιχειρήματα που όποιοι σ' αυτά η τακτική αυτή ήταν ένα παιχνίδι παραπλάνησης του καπιταλισμού μέχρι σ' ότου οι συνθήκες επιτρέψουν μία πιο δυναμική και αγωνιστική τακτική. Για να καταλάβουμε τι ήταν αυτή η τακτική που επικράτησε και γιατί εμφανίστηκε πρέπει να κοιτάξουμε τις οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες στην Ευρώπη μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η περίοδος μετά τον πόλεμο και μέχρι το 1965 ήταν μία περίοδος σχετικής ειρηνότητας και σταθεροποίησης του Ευρωπαϊκού καπιταλισμού. Σχεδόν όλες οι χώρες της Ευρώπης πέρασαν μία περίοδο οικονομικής ανάπτυξης και προόδου. Κάτω από αυτές τις συνθήκες οικονομικής ανάπτυξης και άνθους, λέγεται πως τα Κομμουνιστικά κόμματα, συγκέντρωσαν την τακτική τους γύρω από τους βραχυπρόθεσμους αγώνες για την καλύτερευση του βιοτικού επιπέδου των εργατών και μελών των με σκοπό να πάρουν και για την εργατική τάξη. Ένα μέρος των αυξημένων κερδών. Αυτή η τακτική και τέτοιοι αγώνες, όμως, εκ φύσεως, παίρνουν σαν δεδομένο και μόνιμο το οικονομικό-κοινωνικό σύστημα μέσα από το οποίο διεξάγονται και δεν

μπορούν παρά να οδηγήσουν σε ιδεολογικό εκφυλισμό και στο ρεφορμισμό. Ταυτόχρονα δημιουργήθηκαν και τεράστιες κομματικές και συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες για την διεκπεραίωση αυτής της τακτικής. Οι γραφειοκράτες των κομμάτων και συντεχνιών που σιγά σιγά αποκτούν προσωπικά όφελγη και δυνατόις φτάνουν στο σημείο που συνειδητά πλέον δεν θέλουν την καταστροφή του συστήματος που

Τα ΚΚ της Ευρώπης συγγέμισαν για αρκετό καιρό να υποστηρίξουν στα λόγια την ορθόδοξη επαναστατική μαρξιστική θεωρία αλλά δεν μπορούσε αυτό να συνεχίσει τη στιγμή που στην πράξη ακολουθούσαν μία πολιτική που έρχόταν σε σύγκρουση με την ιδεολογία. Η απόρριψη της δικτατορίας του προλεταριάτου και η εμφάνιση της ιδεολογίας του Εύρωκομμουνισμού είναι η ιδεολογική προσαρμο-

Η προέλευση και ο προορισμός του

Ζώρζ Μαρσί

Ένρικο Μπατέλιγκουερ

τους εξασφαλίζει τις θουλειές των και άλλα όφελγηματα. Τόν ταξικό αγώνα τον βλέπουν σαν ένα αγώνα για την εξασφάλιση για τις κατώτερες και μεσαίες τάξεις ενός μεγαλύτερου ποσοστού κερδών που παράγει το σύστημα το οποίο σύστημα στη βασική του μορφή δεν θέλουν να αλλάξουν.

γής που έγινε από τα κόμματα αυτά στην τακτική τους που ακολουθούν. Συνεχίζουν να υποστηρίζουν άλλες βασικές Μαρξιστικές έννοιες που έρχονται σε σύγκρουση με την τακτική της διεκδίκησης κυβερνητικής συμμετοχής στο αστικό κράτος και συνεχώς υπάρχει η ιδεολογική προσαρμογή. Αυτές οι αντιφάσεις χάνονται καθώς η ιδεολογία των ΚΚ προσαρμόζεται.

Πού θα φτάσει ο Εύρωκομμουνισμός είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς. Το ιστορικό παράδειγμα του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας που τον περασμένο αιώνα άρχισε να, ένα μαζικό επαναστατικό μαρξιστικό κόμμα και κατέληξε μέχρι το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο να γίνει ένα καθαρά αστικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, δεν μπορεί να αγνοηθεί. Οι φάσεις που πέρασε το κόμμα αυτό και οι οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες που επηρέασαν την ανάπτυξη του είναι πολύ σημαντικές σε μια προσπάθεια να εξηγήσουμε το σημερινό φαινόμενο του Εύρωκομμουνισμού.

Δημοσιεύουμε μία σειρά άρθρων σχετικά με το φαινόμενο του Εύρωκομμουνισμού. Οι στήλες της Σ.Ε. είναι ανοιχτές σ' όσους από τους αναγνώστες μας επιθυμούν να εκφράσουν απόψεις γύρω από το θέμα. Πιστεύουμε πως μια τέτοια συζήτηση θα βοηθήσει στο να διαλυθεί η σύγχυση που επικρατεί και να συνεισφέρει στο ξεκαθάρισμα των ιδεολογικών προσανατολισμών του Κυπριακού Εργατικού Κινήματος.

σης του Ευρωπαϊκού καπιταλισμού. Ήταν επαναστατικά Μαρξιστικά κόμματα που βλέπαν ζήμιες, τις πιθανότητες για προλεταριακές επαναστάσεις σε όλη την Ευρώπη. Οι προοπτικές αυτές, όμως, μέχρι το 1922, δεν υλοποιήθηκαν και οι καπιταλιστές άρχισαν να σταθεροποιούνται. Μαζί μ' αυτό, η ανωδοξία της γραφειοκρατίας του Ρωσικού Κομμουν. Κόμματος και της Τρίτης Διεθνούς, γύρω από τις οποίες οργανώσε-

ρια αλλά ακολουθούσαν μία πολύπλοκη πολιτική και τακτική κατευθυνόμενη σε μεγάλο βαθμό από τη Μόσχα, που ήταν μία τακτική συμβιβασμών παρά μία τακτική που δούλευε και φαινόταν να δουλεύει προς την ολοκληρωτική κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη.

Στην περίοδο μετά τον πόλεμο υπάρχουν αρκετά παραδείγματα διαγραφών μελών, από τα ΚΚ της Ευρώπης, ειδικά της Ιταλίας και

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΕΚΛΟΓΕΣ, ΚΛΙΦΦΟΡΝΤ Κ.Λ.Π.

Τα τρία μεγάλα νέα των τελευταίων ημερών που δέσποζαν στις εφημερίδες ήταν τα ακόλουθα:

— Ο κ. Α. Μιχαηλίδης εξελέγη πρόεδρος της Βουλής.

— Ο Μητροπολίτης Πάφου Χρυσόστομος εξελέγη άμφωνα Αρχιεπίσκοπος Κύπρου.

— Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Σπ. Κυπριανού έμεινε ικανοποιημένος από το ενδιαφέρον και το ρόλο των ΗΠΑ και του Κλίφφορντ.

Αυτά απασχόλησαν τις εφημερίδες. Εύτυχως ή δυστυχώς, όμως, τον κοσμάκη δεν τον απασχολούν όλα αυτά. Του είπαν ότι ο κ. Μιχαηλίδης είναι ο άγιος: ο κ. Έζεκιος Παπαϊωάννου είπε μάλιστα πως αφού έψαξε γ'α να βρει κοινό ύποψηφιο που να ανήκει στο ΔΗ.ΚΟ(!) δεν τα κατάφερε κι' έτσι ψήφισε για τον κ.

Μιχαηλίδη, γιατί όπως όλοι ξέρουν, ο σ. Β. Λυσοαρίδης δεν ανήκει στο ΔΗ.ΚΟ. Τι χρειάζονται όμως οι κοινοί ύποψηφιοι αφού ούτως ή άλλως θα είναι του ΔΗ.ΚΟ; "Έτσι κι' ο κόσμος τ'χει χωνέψει πως όλοι οι κοινοί ύποψηφιοι θα είναι του ΔΗ.ΚΟ κι' έχει σταματήσει να ενδιαφέρεται.

Οι αρχιεπισκοπικές εκλογές από την άλλη δεν παρουσίασαν πολύ ενδιαφέρον, αν μη τι άλλο, γιατί δεν υπήρχε άθυποψήφιος.

Το σημαντικότερο ήταν η επίσκεψη του κ. Κυπριανού στις ΗΠΑ και η ικανοποίησή του, τουτό είναι παλιά ιστορία. Το ενδιαφέρον του δυτικού παράγων, Κλίφφορντ και ΣΙΑ είναι πολύ γνώριμα στον κυπριακό λαό.

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

— ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Στο Παλαιχώρι

Η ΕΔΟΝ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟ

Πρόσφατα, ο οργανωτικός γραμματέας της ΕΔΟΝ κ. Δ. Χριστόφιας μίλησε στο Παλαιχώρι με θέμα τον άριστερο έξτρεμισμό. Με τις απόψεις της ΕΔΟΝ και του ΑΚΕΛ πάνω σε τούτο το θέμα, είχαμε την ευκαιρία ν' ασχοληθούμε ξανά, όταν παρόμοια όμιλία έγινε από τον ίδιο όμιλητή στη Λευκωσία στις 25 του Φεβρουάριου 1976.

Στο παρόν άρθρο δεν θ' ασχοληθούμε διεξοδικά με το θέμα αλλά θα θίξουμε ορισμένα βασικά σημεία της ομιλίας του κ. Χριστόφια, που έχουν σοβαρή ιδεολογική ή πρακτική σπουδαιότητα.

ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

Ήταν αξιοσημείωτη η παντελής έλλειψη αναφοράς στο φαινόμενο του ρεφορμισμού. Ένώ ο όμιλητής μίλησε για τις διάφορες αριστεριστικές ομάδες, απέφυγε επιμελώς ν' αναφερθεί στις ρεφορμιστικές τάσεις διαφόρων κομμάτων. Μιλώντας, για παράδειγμα, σχετικά με την πολιτική των Κ.Κ. Ιταλίας και Γαλλίας, ανέφερε απλώς πως τα κόμματα τούτα ακολουθούν την ταχτική που πιστεύουν πως είναι σωστή μέσα στις δοσμένες συνθήκες. Καμιά συζήτηση της πίστης τούτων των κομμάτων σε απλώς και μόνον κοινοβουλευτικές διαδικασίες, της εγκατάλειψης της δικτατορίας του προλεταριάτου, ή ακόμα της πρόσφατης διένεξης τους με τη Μόσχα.

Πιστεύουμε πως σε αντιδιαστολή με τον αριστεριστικό θάπρεπε να συζητηθεί και το φαινόμενο του ρεφορμισμού, της πίστης δηλαδή στις σταδιακές μεταρρυθμίσεις ενός φαινομένου που είναι πολύ διάχυτο στις μέρες μας.

Μια τέτοια προσέγγιση θα ξεκαθάριζε πιο εύκολα την σωστή επαναστατική πορεία σε αντιδιαστολή με το ρεφορμισμό και τον αριστερισμό.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Μιλώντας για την περίπτωση της Κύπρου, ο κ. Χριστόφιας χαρακτήρισε σαν αριστεριστική την αντιπαράθεση ή τη μη υποστήριξη της εθνικής αστικής τάξης. Υπάρχουν, σήμερα, λέει δύο κομμάτια της αστικής τάξης: η εθνική αστική τάξη και η εξηρημένη οικονομική ολιγαρχία, που συμμαχεί με τον ιμπεριαλισμό και τους Τούρκους. Η πρώτη εκπροσωπήθηκε από το Μακάριο και τώρα από τον Κυπριανού ή εκπροσώπησε την δευτερή δεν διευκρινίστηκε.

Έτσι, συνέχισε ο κ. Χριστόφιας σήμερα το κίνημα έχει καθήκον να διεξάγει τον απλευθερωτικό αγώνα «από κοινού» με την εθνική αστική τάξη. Θέμα εξουσίας δεν μπαίνει για το ΑΚΕΛ, είπε, μέχρι την ολοκλήρωση της ανεξαρτησίας της Κύπρου.

Σήμερα, όμως, στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, κάτω από νεοαποικιστικές συνθήκες ή έννοια της εθνικής αστικής τάξης στερείται σχεδόν εντελώς εμπειρικού περιεχομένου. Γενικά, εθνική αστική τάξη ονομάζεται το κομμάτι της αστικής τάξης που θα είχε συμφέρον να αναπτυχθεί ανεξάρτητα από τον ιμπε-

ριαλισμό. Θεωρητικά, δόκλιρη ή αστική τάξη μιας υπανάπτυχτης χώρας θαχε ένα τέτοιο συμφέρον για να εκμεταλλεύεται από μόνη της δόκλιρη τη χώρα, και να μη μοιράζεται την υπεραξία των εργαζομένων με το μεγάλο συνέταιρο, τον ιμπεριαλισμό. Κάτι τέτοιο όμως, είναι ουτοπικό. Η συνένωση της καρκ. οικονομίας με την τρομαχτική διεθνοποίηση του καφαλαίου και τη δημιουργία ενός πολύπλοκου οικονομικού ιμπεριαλιστικού συμπλέγματος καθιστά την ανάπτυξη μιας νέας αστικής τάξης ανεξάρτητα από τον ιμπεριαλισμό, μά εξωπραγματική πιθανότητα, που δεν έχει επιβεβαιωθεί ιστορικά σχεδόν πουθενά.

Πολύ περισσότερο, μέσα στις συνθήκες της Κύπρου, μιας πολύ μικρής χώρας, που ποτέ δεν μπορεί να προσεγγίσει ένα σχετικά επίπεδο αυτάρκειας, τούτη η πιθανότητα είναι ακόμα πιο απομακρυσμένη.

Το κόμμα του Κυπριανού, αντιπροσωπεύει βασικά μικροαστικά, και μεσαία στρώματα, και όχι ένα τμήμα της αστικής τάξης. Η συνέπεια εξακολουθεί να είναι ουσιωδώς γύρω από το πολιτικό πρόγραμμα του Δημοκρατικού Συγερμού.

Η πολιτική του Δ.Σ. είναι γνωστή και συνίσταται στην υποχωρητικότητα απέναντι στον ιμπεριαλισμό. Άς μη ξεχνούμε, επίσης πως είναι ακριβώς η λαθρασμένη τούτη θεωρία που οδήγησε διάφορα κινήματα στην καταστροφή (π.χ. σφαγή των εργατών στην Καντώνα 1927 από τον Τσιάγ και Σέκ), αλλά και το ίδιο το ΑΚΕΛ

Τούτο το άρθρο δημοσιεύτηκε στην περασμένη μας έκδοση. Αυστηρώς, όμως, λόγω πολλών τυπογραφικών λαθών το κείμενο έγινε σχεδόν αγνώριστο, με αποτέλεσμα πολλοί αναγνώστες της Σ.Ε. να εκφράσουν, δικαιολογημένα, το παράπονό τους. Άπολογούμαστε στους αναγνώστες μας και ξαναδημοσιεύουμε το κείμενο διορθωμένο, γιατί δεν έχει χάσει την επικαιρότητά του.

στο να βλέπει σε κάποιο στάδιο τον Κληρίδη και το τότε κόμμα του σαν πολιτικούς εκπροσώπους της «εθνικής» ή «πατριωτικής» αστικής τάξης και να συνεργάζεται μαζί του.

Μιλώντας για τον Μακάριο κ. Χριστόφιας τον χαρακτήρισε σαν καθαρά ταξικό εκπρόσωπο της εθνικής αστικής τάξης. Πιστεύουμε πως τούτη η αντιμετώπιση του Μακαρίου είναι λαθρασμένη. Σε περασμένες εκδόσεις αναλύσαμε το κοινωνικό και πολιτικό περιεχόμενο του ρόλου του Μακαρίου.

Έδω θ' άρκεστούμε να επαναλάβουμε πως ο Μακάριος υπήρξε ένας συμβιβασμός ανάμεσα σε μια σχετικά αδύναμη αστική τάξη και στο εργατικό κίνημα.

Υπήρχε ένας ισορροπητής αντίθεσεων, που τον τελευταίο καιρό έγιναν πολύ έντονες που δύσκολα κρατιόνταν σε ισορροπία. Τούτο ήταν αποτέλεσμα της δυναμωσης της αστικής τάξης και της συνευθητοποίησής της στη 17ετία που πέρασε, αλλά και απόρροια της δύσκολης πολιτικής κατάστασης που δημιουργήθηκε μετά την εισβολή. Έτσι είχαμε την πρώτη ανοιχτή και σοβαρή σύγκρουση ανάμεσα στο Μακάριο και την αστική τάξη, με τις τελευταίες θουλευτικές εκλογές.

ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Σ' ερώτηση από το άκροατήριο, κατά πόσο οι εργατικές υποχωρήσεις μετά την εισβολή είναι επαναστατική πράξη, ο κ. Χριστόφιας απάντησε ότι αποτελούν έ-

παναστατική πράξη, γιατί επέτρεψαν την δραστηριοποίηση της οικονομίας. Και η ισχυρή οικονομία είναι το αναγκαίο υπόβαθρο του αγώνα. Πρόσθεσε, επίσης ότι η εργατική τάξη δέχτηκε αυτές τις θυσίες γιατί είναι πολύ συνευθητοποιημένη.

Οι εργατικές υποχωρήσεις σήμαιναν στην ουσία πως εργατική τάξη φορτώθηκε όλα τα βάρη των συνευθειών του πολέμου, για να πλουτίσει η οικονομική ολιγαρχία μέσα στις συνθήκες της κατοχής και της προσφυγιάς.

Ταυτόχρονα, η οικονομική ολιγαρχία κήρυξε και κηρύσσει την πολιτική της υποχώρησης. Δυσκολεύουμε να δούμε πως η στάση των συνευθειών, μέσα σε τούτα τα δεδομένα, αποτελεί πράξη επαναστατική. Άλλά η πολιτική τούτη ίσως δικαιολογηθεί χρησιμοποιώντας πάλι την έννοια της πατριωτικής αστικής τάξης.

Έχουμε, όμως, ξεκαθαρίσει πως καμιά ελπίδα απελευθέρωσης δεν μπορεί να στηριχθεί πάνω στην εθνική αστική τάξη, γιατί αυτή ή έννοια, μέσα στις συνθήκες τουλάχιστο της Κύπρου, δεν έχει κανένα πραγματικό περιεχόμενο. Κι' αν ακόμα υπάρχουν σπέρματα αυτού που ονομάζεται εθνική αστική τάξη, το κίνημα δεν μπορεί να εμπιστευτεί στα χέρια αυτού του στρώματος την ήγηση ενός απελευθερωτικού αγώνα, γιατί είναι αναπόφευκτο πως σε κάποιο στάδιο θα υποχωρήσει απέναντι στον ιμπεριαλισμό, γιατί τελικά δεν μπορεί να υπάρξει ανεξάρτητα απ' αυτόν.

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Το εκπαιδευτικό σύστημα του τόπου μας με τες αναχρονιστικές του δομές, και με κύριο σκοπό την εξυπηρέτηση της άρχουσας τάξης και των συμφερόντων της, που έχει σαν προέκταση την δημιουργία πολιτών που να ακολουθούν και να υπηρετούν πιστά το σύστημα. Επίσης να υποτάσσουν την αγωνιστικότητα και την μαχητικότητα των μαθητών με την έσθητική πειθαρχία που εφαρμόζει ή διευθύνση. Ο συνδυασμός και η άλληλοεπίδραση όλων αυτών των καταστάσεων και συνθηκών έχουν σαν αποτέλεσμα την δημιουργία πολλών προβλημάτων για τούς μαθητές.

Η σύνθεση της μόρφωσης που προσφέρεται στους μαθητές δεν ανταποκρίνεται στες πραγματικές τους ανάγκες. Οι μαθητές είναι αναγκασμένοι να μελετούν με λεπτομέρεια μαθήματα εντελώς αντίθετα με το κλάδο που ακολουθούν. Άλλά ο βαθμός της μόρφωσης και της ειδίκευσης που προσφέρει ή εκπαιδευτική του τόπου είναι άρχαι, έτσι που ο κάθε απόφοιτος να εί-

και σε θέση να μπή στην παραγωγική δύναμη σε μια φτηνή εργατική μονάδα. Αυτό το πρόβλημα επηρεάζει σε ένα αρκετά μεγάλο βαθμό τούς μαθητές που προέρχονται από τες οικονομικά καταπιεζόμενες τάξεις, γιατί αυτοί οι μαθητές στη πληθώρα των περιπτώσεων είναι αναγκασμένοι παράλληλα με τον αγώνα τους για μόρφωση να εργάζονται για να καλύψουν

τες βασικότερες τους οικονομικές ανάγκες. Επίσης τα διδύλα που παρέχονται από το κράτος είναι διατυπωμένα σε μια ακαταλαβίστικη γλώσσα, έτσι που καταντούν άνιαρα και πολλές φορές δυσκατανόητα για τον μαθητή.

Ένα άλλο εξ ίσου σοβαρό και φλέγον πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι μαθητές είναι ή μη παροχή δωρεάν εκπαίδευσης σε όλα τα επίπεδα. Παρέχεται δωρεάν εκπαίδευση μόνο μέχρι τον τρίτο χρόνο της φοίτησης στη μέση εκπαίδευση. Έτσι οι μαθητές που προέρχονται από εργατικές, προσφυγικές και αγροτικές οικογένειες αντιμετωπίζουν πολλές δυσκολίες στην παράπέρα φοίτησή τους.

Η έλλειψη συνδικαλιστικών ελευθεριών για τούς μαθητές είναι καθαρά αντιδημοκρατική και μετατρέπει τον μαθητικό κόσμο σε έρμαιο των

οργάνων της άρχουσας τάξης και των ατόμων που την αντιπροσωπεύουν στα σχολεία. Ο μαθητικόσμος όπως κάθε κομμάτι κοινωνίας που ζούμε, χρειάζεται τα όργανά του για να προσπίζεται τα συμφέροντά του. Ο μαθητικός συνδικαλισμός είναι ένας από τούς πλέον βασικούς τομείς, που οι μαθητές πρέπει να στρέψουν την προσοχή και την αγωνιστικότητά τους. Γιατί με το μαθητικό συνδικαλισμό θα μπορέσουν οι μαθητές, να μετατρέψουν σε πιο εννοιακές τες συνθήκες που επικρατούν σ' όλη τη ζωή του σχολείου, και να θρούν μια έπιχειρηματική λύση/στη πληθώρα των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν.

Η αντίθεση της άρχουσας τάξης στην ελεύθερη πολιτικοποίηση των μαθητών δημιουργεί ένα τεράστιο πρόβλημα. Βασικός σκοπός του

σχολείου είναι ή δημιουργία όρμων και σωστά προβληματιζομένων πολιτών, για να μπορέσουν να προσφέρουν κάτι το θετικό στη κοινωνία. Πρέπει οι μαθητές να απαιτήσουν δυναμικά την ελεύθερη πολιτικοποίηση.

Μ' αυτή την εκτενή αναφορά και ανάλυση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει ο μαθητικόσμος του τόπου μας, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι μόνο οι μαθητές με ένα συστηματικό, οργανωμένο και δυναμικό αγώνα, θα μπορέσουν να θρούν μια λύση σ' όλα τους τα προβλήματα, και επίσης οι μαθητές δεν πρέπει να έχουν ένα παθητικό ρόλο στην όλη ζωή του σχολείου και να περιμένουν παραχωρήσεις, που θα καλυτερέψουν τη σχολική τους ζωή, από την άρχουσα τάξη δίχως δυναμικό αγώνα.

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΑΚΗ ΦΩΝΗ

Οι Έλληνες και οι Τούρκοι της Κύπρου μπορούν να ζήσουν μαζί

ΚΟΙΝΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Για πάρα πολλά χρόνια οι Έλληνες και οι Τούρκοι της Κύπρου έζησαν και δημιούργησαν μαζί σαν αδέρφια. Μέχρι το 1955 οι κοινοί προβληματισμοί, ή κοινή μοίρα, οι κοινές χαρές και τα κοινά θάσανα του φτωχόκοσμου των Τούρκων και των Έλλήνων δημιούργησαν αδιάρρηκτους δεσμούς φιλίας και αδελφότητας. Οι εργαζόμενοι άσχετα από καταγωγή ή θρησκεία αγωνίζονταν σε κοινά συνδικάτα για τις κοινές διεκδικήσεις των, οι φτωχοί αγρότες σύχναζαν σε κοινά καφενεία, είχαν κοινές εκδηλώσεις. Άκόμα και οι γάμοι είχαν μετατραπεί σε εκδηλώσεις κοινής διασκέδασης όπου όλοι μαζί Έλληνες και Τούρκοι γιόρταζαν και τραγουδούσαν τις πίκρες της ζωής, την αγάπη και τον μόχθο του αγρότη.

Στ' αλώνια και τις αυλάδες, τα παιδιά μεγάλωναν μαζί χωρίς ή σφραγίδα της φυλής ή της θρησκείας να είναι στοιχείο διαχώρισμού στα παιχνίδια ή τα μαλλώματα.

Σήμερα ύστερα από τα κακά που προξένησε στο λαό μας ο ιμπεριαλισμός και οι ντόπιοι Έλληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι πράκτορες του, οι άπλοοι άνθρωποι που μόχθου και της δουλειάς σ' όποιον σημείο της Κύπρου μας κι' αν είναι, νοσταλγοὺν νὰ ζήσουν και πάλι μαζί γιατί καταλαβαίνουν ότι δεν έχουν να μοιράσουν τίποτα ανάμεσά τους.

Η ντόπια αντίδραση και από τις δύο πλευρές προσπαθεί με κάθε τρόπο να ρίξει τις εθόνες στη μία ή την άλλη κοινότητα συμπιέζοντας την πραγματικότητα σε δυο σύνολα και τον Κυπριακό λαό σε δύο ξεχωριστά τσουβάλια.

Αυτό ίσως να είναι σωστό μέσα στα μυαλά της οικονομικής ολιγαρχίας και των δύο πλευρών, για την λαό όμως είναι μια σαπουνόφουσα, μια έννοια φτιαχτή και κατασκευασμένη.

Όταν το 1955 άρχισε ο απελευθερωτικός αγώνας του λαού μας πάνω σε λαϊθασιμένα συνθήματα και χωρίς την συμμετοχή των προοδευτικών δυνάμεων και των προοδευτικών Τουρκοκυπρίων, οι Άγγλοι αποικιστές εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός σπέρνοντας το μίσος και τον σιδινισμό ανάμεσα στις δύο κοινότητες. Τότε ρίχτηκε, μεταξύ ορισμένων σιδινιστικών Τουρκοκυπριακών κύκλων, σαν αντίδοτο στην «ΕΝΩΣΗ» το σύνθημα «ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ Η ΘΑΝΑΤΟΣ».

Η τρομοκρατική οργάνωση Τ.Μ.Τ. κάτω από την ηγεσία του φασίστα Ντεκτάς, άρχισε την δράση της εκείνη την περίοδο με τρομο-

κρατικές ενέργειες ενάντια στους προοδευτικούς Τουρκοκύπριους για να μετατραπεί σύντομα σε όργανο των αποικιστών και του ιμπεριαλισμού.

Το διαιρετικό σύνταγμα της Ζυρίχης όχι μόνο δεν έδινε λύση στο πρόβλημα που δημιουργήθηκε αλλά μονιμοποιούσε συνταγματικά τον διαχωρισμό, το μίσος και τον σιδινισμό. Τα φασιστικά στοιχεία και των δυο κοινότητων συνέχισαν την τρομοκρατική δράση τους και μετά το 1960 για να φτάσουμε στα επεισόδια του 1963.

Η ήγεςία των Τ)Κ παρέσυρε, άλλωστε με την βία και άλλωστε εκμεταλλευόμενη την δράση των τρομοκρατών της άλλης πλευράς, τους Τ)κ να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να μαζευτούν στα μεγάλα τουρκικά άμγιη χωριά ή στους τουρκικούς τομείς των πόλεων.

Έτσι δημιουργήθηκε ο πρώτος γεωγραφικός κατά κάποιον τρόπο διαχωρισμός, οι «πράσινες γραμμές» και τα πρώτα θήματα για τον πλήρη διαχωρισμό.

Όμως ή επαφή δεν σταμάτησε, με την πάροδο του χρόνου οι δυο κοινότητες συνειδητοποίησαν ότι για να πάει μπροστά ο τόπος ο αγώνας πρέπει να είναι κοι-

νός, ή συνεργασία σχεδόν σ' όλους τους τομείς άρχισε να θπανέρχεται.

Όμως ο ιμπεριαλισμός επαγρυπνούσε για να θέσει σε ενέργεια την τελευταία φάση της συνωμοσίας πραξικόπημα — εισβολή, χρησιμοποιώντας την Έλληνική χούντα και το αντιδραστικό καθεστώς της Τουρκίας.

Ένας λαός οδηγείται στην σφαγή και τον αφανισμό για να εφαρμιστούν κάποια συμφέροντα ξένα, υποπτα, και αντιδραστικά, τα συμφέροντα του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Οι ιμπεριαλιστικοί στρατοί και ή βία μπορούν να επιβάλλουν ένα γεωγραφικό διαχωρισμό εθνοθελικά, δεν μπορούν όμως να επιβάλουν αυτό τον διαχωρισμό και στην σκέψη των ανθρώπων όσα μέσα κι' αν χρησιμοποιήσουν.

Σήμερα Έλληνες και Τούρκοι ζουν χωριστά, και πολλές χιλιάδες Έλληνες και Τούρκοι είναι πρόσφυγες στην ίδια τους την πατρίδα δυο θήματα από τα σπίτια τους και την γη τους αήμα, οι σκέψεις τους όμως συναντώνται σ' ένα σημείο και εκεί είναι που δεν επιβάλλεται καμιά «πράσινη γραμμή», συναντώνται στο σημείο του κοινού αγώνα ενάντια στον ξένο κατακτητή και τον ιμπεριαλισμό, του κοινού αγώνα για την Λευτεριά και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, του κοινού αγώνα για να γίνει κάποτε αυτός ο λαός ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή ή θρησκεία διαφεντευτής της μοίρας του και της δουλειάς του, χωρίς ξένους καταπιεστές ή «προστάτες».

Ένας Τουρκοκύπριος

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΡ. ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛΙΔΑ

ποφήφιο που όρισε το ΔΗ.ΚΟ! Έπί πλέον, στο θέμα της υποψηφιότητας του σ. Β. Λυσαράδη το ΑΚΕΛ τήρησε στάση άποχής.

Πίσω απ' όλες αυτές τις κοινοβουλευτικές μανούβρες, κρύβεται ή πολιτική που για χρόνια ακολουθεί το ΑΚΕΛ, ή πολιτική της ένταξης των δυνάμεων του κάτω από την ηγεσία της δεξιάς. Με άλλα λόγια, ή πολιτική τούτη παραμένει αδιαφοροποίητη. Η στάση άποχής στο θέμα της υποψηφιότητας του προέδρου της ΕΔΕΚ, δείχνει, ίσως, μία προσπάθεια για μετριάσιμό πιθανών αντιδράσεων από τη βάση του ΑΚΕΛ και τις μάζες του λαού γενικότερα, που, φυσιολογικά, δεν είναι δυνατό να πειστούν εύκολα πως ο υποψήφιος του ΔΗ.ΚΟ., είναι πιδ κατάλληλος από τον πρόεδρο ενός άριστου κόμματος.

Ο θάνατος του Μακάριου

έχει επιφέρει αρκετές διαφοροποιήσεις στην καθημερινή πολιτική ζωή του τόπου, πολλές από τις όποιες δεν είναι ακόμα καθαρά όρατές. Ο συσχετισμός των ταξικών δυνάμεων, σε συνάρτηση πάντοτε με το διεθνή συσχετισμό των δυνάμεων, είναι τοίσιος που ή ένότητα των αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων είναι μία προϋπόθεση απαραίτητη στην πορεία του απελευθερωτικού αγώνα. Από την άλλη ή ένότητα τούτη δεν θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί άπατηλά, για ν' αποκλείσει το λαό και τα κόμματα της άριστερας από την συμμετοχή στην έξουσία.

Πολύ περισσότερο, ή ένότητα δεν είναι άδυνατό να θασιστεί πάνω στις σημερινές συνθήκες της άγριας εκμετάλλευσης των εργαζομένων και τήν ταυτόχρονη κερδοσκοπία των μονοπωλίων, ούτε πάνω

σε μία αντιρατική έξωτερική πολιτική.

Εκείνο, που, λοιπόν, απαιτείται είναι ή εξαγγελία ενός αγωνιστικού προγράμματος προς το λαό για συζήτηση που θα διαγράφει τις σωστές προοπτικές και πορεία και θα τοποθετεί τις θέσεις πάνω στις όποιες μπορεί να οικοδομηθεί ή ένότητα των δυνάμεων που είναι αντικειμενικά τοποθετημένη αντιιμπεριαλιστικά. Η άποδοχή του προγράμματος θα σημαίνει την σφυρηλάτηση μιας πραγματικής αγωνιστικής ενότητας. Είναι, βέβαια, έξαιρετικά σημαντικό ο καθορισμός των αρχών του προγράμματος, που να έγγουονται μια συνεπή αντιιμπεριαλιστική πορεία. Σχετικά με τούτο ελπίζουμε ν' ασχοληθούμε σύντομα σε μελλοντική μας έκδοση. Προς το παρόν θ' άρκεστούμε να πούμε πως οι περισσότερες απ' αυτές τις άρχές όρίσκονται ήδη μέσα στις προγραμματικές άρχές του Σ.Κ. ΕΔΕΚ και της Σ.Ν. ΕΔΕΝ.

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική έκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλς
 Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλς
 Τιμή φύλλου 50 μίλς.
 Οι έπιταγές στο λογαριασμό 4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατείθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.